

Er kan er maar één de baas zijn, een buik vol en een punthoofd

Fien zit op haar kamer. Mama heeft haar gezegd dat ze daar maar even moet blijven. Ze heeft haar buik er vol van. Van Fien, van het geruzie met Bert, van Fiens grote mond, eigenlijk van alles. Nou, toen is Fien stampvoetend naar boven gegaan.

‘Ik heb ook mijn buik vol,’ gilte ze. ‘Van jullie allemaal!’

Nu ligt ze op haar bed. Ze heeft gezichtjes getekend op de nagels van haar grote tenen en ze speelt poppenkast met ze. Op tv zag ze laatst een reclame met vingers met gezichtjes erop getekend, maar met grote tenen kun je ook heel leuk toneelspelen.

Fien wiebelt met haar tenen.

‘Hallo meneer Scheetje,’ laat ze de ene teen zeggen.

‘Dag mevrouw Drilbil,’ zegt de andere teen.

‘Hallo, hallo, wie stinkt er zo? Bent u dat, mevrouw Drilbil?’

‘Wat u zegt, dat bent u zelf, meneer Scheetje.’

Fien kijkt naar buiten. Een van de huizen aan de overkant staat al een jaar leeg. Maar nu lijkt het net alsof er iemand in het huis is. Ze weet het zeker. Iemand schoof een gordijn opzij, keek naar buiten en deed daarna het gordijn weer dicht. Fien springt van het bed. Ze drukt haar neus tegen het glas. Maar er is niks meer te zien.

Ze krijgt er kriebels van in haar buik. Wie zou dat zijn? En waarom is er nu niks meer te zien?

Mama noemt het altijd een spookhuis, omdat er niemand woont en de gordijnen altijd dicht zijn. Zou het er misschien echt spoken? Ze kan niet wachten totdat ze het aan Juliano en Sjoerd kan vertellen. Ze trekt haar schoenen aan en stormt de trap af.

Maar daar staat mama onder aan de trap.

‘Wie had gezegd dat jij al naar beneden kon komen?’

Haar broer Bert komt erbij staan. Hij heeft zijn armen over elkaar.

‘Zie je wel dat ze nooit luistert,’ zegt hij.

Fien wil haar mond

opentrekken en zeggen dat Bert wat haar betreft in een raket kan stappen, om daarna in een zwart gat in het heelal te verdwijnen.

Maar ze houdt haar lippen stijf op elkaar. Dat is op dit moment beter. Omdat anders weer een aantal buiken vol gaan raken.

Ze trekt een pruilmondje. ‘Ik heb er heel erge spijt van, mama,’ zegt ze.

‘Ze meent er niks van,’ roept Bert.

Fien doet net alsof ze niets hoort.

‘Wil jij ook een uurtje naar boven, Bert?’ vraagt mama. Ze draait zich even om. Fien tikt snel tegen haar voorhoofd en trekt een scheel gezicht.

‘Je bent zelf gestoord,’ zegt Bert.

‘Mag ik naar buiten?’ vraagt ze.

‘Is goed,’ zegt haar moeder.

Fien luistert nog maar half wat haar moeder te mopperen heeft tegen Bert. Ze vangt nog net op dat haar moeder een punthoofd krijgt van het geruzie tussen haar en Bert. Dan trekt ze de deur achter zich dicht.

Fien springt van tegel naar tegel. Ze probeert in zo min mogelijk tegels naar Sjoerd te gaan. Om hem te vertellen over het spook in het spookhuis.

Ze is zo bezig met hinkelen dat ze Peggy en haar moeder niet ziet aankomen. Peggy, haar hartsvijandin die een Juwelen-Barbie heeft, een angorakonijn en rolschaatsen met zilverkleurige schoenen. O ja, en ook nog een grote witte bontmuts die ze op heeft als ze moet optreden als majorette. Maar die hoeft Fien niet. Haar vader vindt het net een opgezette stinkpoedel.

‘Hink, stap, sprong...’ zegt Fien tegen zichzelf.

Boem, boink.

‘Au!’ klinkt er hard.

Fien valt boven op de moeder van Peggy. Twee dunne sprietjes, de benen van Peggy, steken onder haar moeder uit.

‘Help!’ kreunt Peggy.

Fien staat op en ze wil de moeder van Peggy helpen.

Maar die wil daar niks van weten. ‘Jij,’ zegt ze. ‘Jij...’ Ze komt bijna niet uit haar woorden terwijl ze overeind krabbelt en Peggy optrekt. ‘Jij,’ begint ze weer.

‘Bedoelt u mij?’ vraagt Fien en ze kijkt om zich heen.

‘Ja, jij,’ zegt de moeder van Peggy.

‘Ik...’ zegt de moeder van Peggy, terwijl ze overeind komt. ‘Ik heb mijn buik helemaal vol van jou.’

‘En u krijgt ook een punthoofd, zeker?’ vraagt Fien. ‘Nou, dat had mijn moeder ook al vanmorgen, het heerst zeker. Ik kan beter maar geen handjes geven, want ik steek vast iedereen aan.’

De moeder van Peggy lijkt te ontploffen. Zenuwachtig trekt ze met haar mond aan een lange dunne sigaret.

‘Mama,’ klinkt een piepende stem.

Het is Peggy. Ze wijst naar haar enkel. ‘Ik kan er bijna niet op staan.’

Peggy hinkt een beetje op en neer.

‘Allemaal jouw schuld!’ gilt de moeder van Peggy. ‘Je bent nog erger dan een griepvirus!’

Fien moet ervan slikken. ‘Dat is heel gemeen om te zeggen,’ zegt ze.

‘Kan me niks schelen,’ antwoordt de moeder van Peggy. ‘Dankzij jou kan Peggy nu niet meedoen aan de wedstrijd.’

‘O, is er een wedstrijd?’ vraagt Fien. ‘Kan ik ook meedoen? Wanneer is-ie en waar wordt de wedstrijd gehouden? Wat is de prijs en waar kan ik me inschrijven?’

'Er is geen wedstrijd,' zegt de moeder van Peggy beslist en ze blaast een grote wolk rook uit. Ze lijkt wel een stoommachine.

‘U begon er zelf over, hoor,’ zegt Fien. ‘Ik heb het niet verzonnen.’

‘Er is geen wedstrijd voor jou en als er wel een wedstrijd was, dan kun je er niet aan meedoen, want de inschrijving is gesloten.’

‘Nou, ik kom er heus wel achter, hoor,’ zegt Fien.

‘Je kunt wachten tot je een ons weegt,’ zegt Peggy.

‘Ik verzin zelf wel een wedstrijd,’ zegt Fien. ‘Zullen we samen gaan hinken naar de hoek van de straat? Wedden dat ik win?’

De moeder van Peggy duwt Peggy vooruit. ‘We gaan,’ zegt ze. ‘Alleen maar ellende met haar in de buurt.’

Fien steekt haar tong uit.

Wat is dat toch? denkt ze. Waarom is er altijd een probleem met Peggy en haar moeder? Kan zij er iets aan doen, dat ze ze altijd net tegenkomt als het even niet uitkomt?

Ze gaat op een paaltje zitten. Jammer dat Sjoerd en Juliano er nu niet zijn, al zijn dat natuurlijk jongens. Daar bespreek je piratendingen mee en zo. Ze heeft een vriendin nodig. Voor vriendinnendingen. Dingen die Sjoerd en Juliano gewoon niet begrijpen.

Ze haalt diep adem. Dat gaat ze doen:

- Uitvinden hoe je een vriendin kunt krijgen en houden. Niet zo makkelijk.
- Uitvinden aan wat voor wedstrijd Peggy mee gaat doen. Wel heel makkelijk, want Peggy kan geen geheimen bewaren.
- Uitvinden wie er in het spookhuis was. Dat gaat ze samen met Sjoerd en Juliano doen. Want dat is echt werk voor de piraten van de Kariben.

Tevreden loopt Fien naar het huis van Sjoerd, ze wrijft in haar handen. ‘Fien vindt het altijd uit,’ zegt ze lachend.

